

pošast, nemara? Skratka: mali drugi, veliki Drugi ali kak brezimni negativum, *teror(ist)*?

Nezgoda začetka

No, naj si strokovnjak še tako vneto prizadeva pričarati nasprotno, naslednje dejstvo ostaja: človek nima pojma, kaj pomenijo pojmi, sredi katerih se je bil iznenada – in rekli bi, da tudi precej abruptno – prebudil. A to še ni vse, dejanskost utegne biti še veliko bolj žalostna: rodil se otrok tudi ni prostovoljno, zahvaljujoč, denimo, lastni ustvarjalnosti ali – sledimo aktualnim pedagoškimi fantomom – eksplozivnosti njegovih notranjih potencialov ali avtopoetičnosti njegove možganovine, naj-sibo sive ali bele, ali zmožnosti spontane transformacije, samokoncepcije, samorealizacije, samoaktualizacije, ali kakršnikoli že lepotiji, tičeči v globini njegove najbolj notranje in neskaljene subjekt(iv)nosti. Resnici na ljubo, človek ne more razumeti smisla sveta in, toliko manj, besedila, spisanega pred njegovim prihodom. Ne more razumeti tistega, kar je bilo oblikovano, še preden je on sam priromal na svet, in to kar tako: *brez vsega*, odtrgan iz stanja predverbalne simbioze, (spre)vržen v sfero označevalcev.

Začetek pred začetkom

Vprašajmo se, s kakšnim svetom ima človek opraviti za časa svojega prenatalnega obdobja? Ali še bolje: s kakšnim svetom je imel človek opraviti za časa pred svojim/njegovim spočetjem? Kako (mu) je bilo biti, preden se (ga) je blagovolilo spočeti? – Radikalizirana verzija vprašanja je hvaležna zlasti zato, ker nas neposredno seznani z dejstvom, da sprašujemo po nečem *nedejanskem*: začetek pred začetkom ustreza neki preteklosti, ki ni bila nikoli sedanja, in to pomeni, da ima njegova pozitivacija status vzratne *iluzije*, se pravi, iluzije, *sprožene ob dogodku dejanskega začetka*. Gre za fantazmo izvirnega stanja enotnosti, celovitosti, samozadostnosti, bivanja brez slehernega posredovanja, skratka, fantazmo direktnega zlitja stvarnosti z njo samo, iz katere se napajajo miti o izvoru sveta (in njegovega naknadnega padca). Upoštevajoč povedano, kaj bi bilo moč konstatirati glede situacije človeka za časa njegovega prenatalnega obdobja? Prizor otroka v materinem telesu se resda proponira kot absolutna unija dvojega – stanje popolne samozadostnosti, neposrednega ujemanja med dražljajem in odzivom, med potrebo in zadovoljitvijo –, a ta prizor se kmalu prekine, in to je dovolj dobro znamenje, da je njegova dejanskost *potekla*, še preden se je (lahko) dejansko začela.